

Sygn. akt V CSK 263/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z powództwa A. K.
przeciwko H. Ć., H. K.,
K. R., E. W. i T. S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 lutego 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 6 grudnia 2012 r.,

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;
zasądza od powódki na rzecz pozwanego H. Ć.
kwotę 1.800 (jeden tysiąc osiemset) zł kosztów zastępstwa
prawnego w postępowaniu kasacyjnym; zasądza od powódki
na rzecz pozwanego T. S. kwotę 3.600 (trzy
tysiące sześćset) zł kosztów zastępstwa prawnego
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Powódka dochodzi odszkodowania od członków uczelnianej komisji dyscyplinarnej za orzeczenie wobec niej za dopuszczenie się plagiatu kary dyscyplinarnej zwolnienia z pracy połączonego z zakazem przyjmowania do pracy w zawodzie nauczycielskim w okresie trzech lat.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny oddalił powództwo, uznając, że uchybienie przez pozwanych przepisom proceduralnym w trakcie postępowania dyscyplinarnego nie miało cech oczywistego i rażącego naruszenia prawa, a tylko takie kwalifikowane uchybienia mogły być podstawą przypisania pozwanym odpowiedzialności odszkodowawczej.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej powódka uznaje, że taki pogląd Sądu jest bezzasadny, co czyni jej skargę oczywiście uzasadnioną, a ponadto zgłasza do rozstrzygnięcia wątpliwość prawną, czy w sytuacji przedawnienia karalność deliktu dyscyplinarnego, sąd cywilny może czynić przesłanką swoich ustaleń okoliczności będące podstawą skazania w postępowaniu dyscyplinarnym.

Jeśli chodzi o pierwszą przyczynę wskazaną we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej, to w podjętej w niniejszej sprawie uchwale z dnia 27 września 2012 r. Sąd Najwyższy wyjaśnił m. in., że do przypisania członkom komisji dyscyplinarnej odpowiedzialności cywilnej nie wystarczy stwierdzenie naruszenie przez nich prawa przy prowadzeniu postępowania dyscyplinarnego w sposób rażący, lecz musi ono mieć charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty. Sąd Apelacyjny, kierując się tymi wskazaniem, uznał, że uchybienia proceduralne popełnione przez członków komisji dyscyplinarnej nie mają takiego kwalifikowanego charakteru, a odmienna ich ocena przez skarżącą nie pozwala na podzielenie poglądu, że ocena ta czyni jej skargę kasacyjną uzasadnioną w stopniu oczywistym.

Nie zachodzi też druga ze wskazanych przez powódkę przyczyn przyjęcia jej skargi do rozpoznania. Ewentualne przedawnienie karalności deliktu dyscyplinarnego nie wyłącza bowiem ustalenia przez sąd cywilny okoliczności, które wskazywałyby fakt jego popełnienia. Taka możliwość prowadzenia ustaleń

wynika z autonomii procesowej sądu cywilnego, ograniczonej jedynie w art. 11 k.p.k., które to ograniczenia nie mają zastosowania w niniejszej sprawie.

Dlatego też, wobec braku przesłanek do przyjęcia skargi kasacyjnej, należało orzec o odmowie jej przyjęcia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.) i obciążyć powódkę kosztami zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym (art. 98 § 2 k.p.c.).